ISBN: 978-605-73087-5-7

ROKET 1

Bilimkurgu Öykü Seçkisi

Metin Uçar / Ruhşen Doğan Nar / Emre Bozkuş / Faruk Korkmaz
Orkun Uçar / Fredric Brown / Ümit Büyükyıldırım

II. Baskı
Plüton

/İçimdekiler

4 - Metin Uçar
14 - Ruhşen Doğan Nar
23 - Emre Bozkuş
27 - Faruk Korkmaz
32 - Orkun Uçar
40 - Fredric Brown
42 - Ümit Büyükyıldırım

Plüton

ISBN: 978-605-7308-5-7

2. Baskı: 2023, İstanbul

Editör: Ruhşen Doğan Nar

Yayın Koordinatörü: Toprak Şems Tezcan

Redaksiyon: Emre Bozkuş

Kapak Tasarımı: Dilara Dursun

Basımcı Adı ve Adresi: Repar Tasarım Matbaa,
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd.
No: 43 Bahçelievler/İstanbul (Sertifika no: 40675)

Plüton Yayın adına

Yayımcının Adı: Toprak Tezcan

Yayımcı Adresi: Sultan Selim Mahallesi,
Eski Büyükdere Caddesi, 61/2, İstanbul, Kağıthane,
34415, Türkiye (Sertifika no: 52936)

www.plutonyayin.xyz

roketbilimkurgu@gmail.com

Ön Söz
/Roket Kalkıyor

Türkiye'de bilimkurgu dergiciliği hiçbir zaman kolay olmadı. Bu yüzden ne yazık ki bilimkurgu dergilerinin ömrü de çok uzun sürmedi. 1971'de Antares, Türkiye'nin ilk bilimkurgu dergisi olarak tarihe geçti. Arkasından X-Bilinmeyen, Göktaşı, Atılgan gibi dergiler geldi geçti.

Uzun zamandır aklımda olan bir fikir vardı: Türkiye'de sadece bilimkurgu öykülerinden oluşan bir dergi neden olmasın? Öykü Gazetesi'nin bir tür bilimkurgu versiyonu gibi. Çok başarılı bilimkurgu öyküleri kaleme alan birçok yazar var zaten. Tek eksiklik, biraz aklı gidik birinin (bu ben oluyorum) elini taşının altına koymasıydı. Çünkü ülkemizde dergicilik deli işidir.

Yayıncılığın, hele hele dergi çıkarmanın gittikçe zorlaştığı bir zamanda Roket Bilimkurgu Öykü Dergisi'nin hayata geçmesi için elinden geleni ardına koymayan Plüton Yayın ve Toprak Şems Tezcan'a teşekkürlerimi iletmeliyim. Onlarsız bu dergi, şadece bir fikir olarak kalmaya devam ederdi.

İlk sayımızda öyküleri yer alan yazarlar şöyle: Emre Bozkuş, Faruk Korkmaz, Fredric Brown (İsmail Yamanol çevirisi), Metin Uçar, Orkun Uçar, Ruhşen Doğan Nar ve Ümit Büyükyıldırım.

Geri sayım başladı.
İlk roket kalkıyor.
Hazır mısınız?

Ruhşen Doğan Nar | *ruhsendogannar.com*

Metin Uçar
/Roket

Bu dış gezegenin ilk keşfedildiği günleri hatırlıyorum. O zamanın en gelişmiş teleskopu, buranın yaşama elverişli şartlara sahip olduğunu gösteriyordu. Gönderdiğimiz uzun menzilli, personelsiz araştırma gemileri daha yolun yarısına varmadan bu gezegenden gelen sinyaller yakalamıştı. BT 4522 sadece yaşama elverişli bir gezegen değildi. Burada akıllı ve bize kadar ulaşacak sinyaller gönderebilmiş bir uygarlık olduğu kesinleşmişti. Araştırma gemilerimiz BT 4522'ye doğru yol almaya devam ediyordu ve gezegene vardıklarında çok daha fazla veri almayı planlıyorduk. Ancak aramızdaki mesafe bilgi akışını zorlaştırıyordu. Yeni veri paketlerinin bize ulaşması çok uzun zaman alıyordu. Yaşadığımız sistemde büyük ölçekli felaketler yaşıyorduk ve varoluşumuz artık büyük bir risk altındaydı. Bu nedenle tüm imkânlarımızı kullanarak bir uzay gemisi filosu inşa etmeye başladık. Bu gemilerin yapımları tamamlandıkça, belirli zaman aralıkları ile yola çıkmaları planlandı. Bu bölgeyi artık terk etmemiz gerekiyordu. Kalma diye bir seçeneğimiz yoktu. BT 5422 ise tüm bilinmezleri ile bize yaşama imkânı veren tek yerdi. Her pahasına oraya ulaşmamız gerekiyordu.

Biraz da kendimden bahsedeyim. BT 4522'ye doğru yola çıkan ilk personelli gemide görevliyim. Yaptığım işlerden biri araştırma gemilerinden gelen verilerin analizi. Bu konuyla uğraşan uzmanlar grubunun başındayım. Şimdilik yaptıklarımdan memnun olduğumu söyleyemem. Henüz aldığımız sinyallerin içeriğini bile çözemedik. Üstüne üstlük bir süre sonra bu sinyaller kesildi. Artık sadece araştırma gemilerinin gönderdiği, BT 4522'nin yapısı ile ilgili verileri alıyoruz. Yeni veriler gezegenin yaşama elverişli olduğunu teyit ediyor. Bu da kurtuluşa olan inancımızı artırıyor.

Kendimizi bildik bileli uzayda yaşayan, kadim bir nesilden geliyoruz. Ancak bir zamanlar BT 4522 benzeri bir gezegende yaşıyor olduğumuza dair sayısız efsanemiz var. Son günlerde yeniden popüler olan bu efsaneler yaşanan heyecanı daha da artırıyor. Odamın penceresinden dışarı bakıyorum ve gülümsüyorum. Bazılarımız 'belki de atalarımız oradan gelmişti, kim bilir?' diye düşünmekteler. Oysa BT 4522 bize çok ama çok uzakta bulunuyor. Ben ise sadece burada yeni bir yaşam kurabileceğimizi ümit ediyorum. Araştırma gemilerinin bize ulaştırdıkları veriler bu ümidimi güçlendiriyor. Bu gezegende varlığına dair güçlü verilerin olduğu o uygarlığın izini sürmek düşüncesi de beni heyecanlandırıyor. Diğer yandan uzunca bir süre kesintisiz bir şekilde aldığımız sinyallerin aniden kesilmesi pek de hayra alamet değil. Bu sinyaller bilinçli olarak da sonlandırılmış olabilir, başka bir nedenle de durmuş olabilir. Bu sorunun cevabını bizden çok zaman önce yola çıkmış olan araştırma gemilerinden almayı ümit ediyoruz.

"Kops, ne dersin? Eğer orada bir uygarlık varsa, neden onlardan yeni bir sinyal ya da mesaj alamıyoruz?"

"Filt, biliyorum varsayımlar üzerine tartışmayı sevmezsin, neden bunu sordun ki?"

Oda arkadaşım okuduğu tabletten gözünü ayırmadan sormuştu bu soruyu.

"Haklısın, sevmem ama bu konu başka bir nedenle ilgimi çekiyor."

"Söyler misin, aklına takılan nedir?"

Kops okumasını bırakmış, merakla ne diyeceğimi bekler gibi gözlerini bana dikmişti.

"Kafamın takıldığı konu başka. Orada akıllı bir uygarlık olduğunu biliyoruz. Ya bir felaket sonucu yok oldularsa? Mesajların aninden kesilmesinin nedeni olabilirdi böyle bir yok oluş. Anlatabiliyor muyum?"

"Hmm. Anladım ne demek istediğini. Bu gerçekten de üzerinde durulması gereken bir konu. Ancak şimdilik elimizde sadece araştırma gemilerinden aldığımız veriler var ve bunlar gayet olumlu. Yani heyecan yapacak bir durum yok. Böyle bir felaket yaşamış olabilirler, ancak bu oraya gitmemize engel bir durum teşkil etmiyor."

"Doğru söylüyorsun, Kops. Afedersin. Takıldım işte yine."

"Şimdi müsaade edersen okumama devam edeceğim. Daha yolumuz çok uzun. Bir ara oturur bu konu hakkında kafa patlatırız."

Ben de gemimizin geniş pencerelerinden uzayın rutin manzarasını izlemeye devam ettim. Gerçekten de BT 4522'ye varmak için çok uzun bir yol kat etmemiz gerekiyor. Bunu

düşünürken yapmam gereken işler olduğunu hatırladım. İtiraf edeyim, sonuç alamadığınız zaman veri analizi sıkıcı oluyor. En son yaşadığım heyecanı hatırlıyorum. Gezegenin yörüngesinde çok sayıda yapay uydu keşfedilmişti. Hepsi belli bir yörüngede dolaşmaktaydılar, ancak çalışıp çalışmadıklarını anlamamız mümkün olmamıştı. Belki de çok zaman önce enerji kaynakları tükenmişti bu uyduların. Araştırma gemileri bu uydulardan bazılarının fotoğraflarını çekmeyi başarmıştı. Uyduların durumu gezegendeki uygarlığın başına bir iş geldiğini göstermekteydi. Gezegende çalışır durumda olan hiçbir cihaz yok gibiydi. Ancak bu heyecan verici keşfin yaratığı hava hızlı bir şekilde dağılmıştı. Yine rutin ve sıkıcı veri akışına dönmüştük. İşte böyle isteksizce tabletimdeki verileri incelerken 'acil' başlıklı bir mesaj aldım. Mesajı gönderen, analiz grubundakilerden biriydi.

'Filt eba, ekteki görüntüler çok ilginç. Arazideki doğal yapılara uymayan şekiller dikkatimizi çekti. Gezegendeki karaların büyük çoğunluğu kalın bir bitki örtüsü ile kaplı. Ancak bu şekiller çok net bir şekilde fark edilebiliyor. Doğal yapıya uymayan bu şekillerin akıllı bir canlının eseri olduğunu düşünüyoruz. Bate'

Büyük bir ilgiyle gönderilen fotoğrafları incelemeye başladım. Bu fotoğraflar birkaç dönem sonra BT 4522'nin yörüngesine girecek olan araştırma gemilerinden geliyordu. Mesajı yazan Bate haklıydı. Bu şekillerin doğal olarak meydana gelmesi mümkün değildi. O sırada ikinci bir mesaj aldım.

'Filt eba, yaptığımız analizler BT 4522'nin G12 kurtuluş hızı gerektirdiğini gösteriyor!'

Bu ise hiç de iyi bir haber değil. Bu mesajın ardından gemi kaptanı tarafından yapılacak bir toplantıya çağrıldım.

Konu çok ciddiydi. Hemen tabletimi alarak toplantı odasına gidiyorum. Kops'un 'ne oluyor?' sorusuna dahi cevap vermiyorum. Kurtuluş hızının yüksek olması gezegene yerleşme planlarımızı teknik bakımdan çok zorlaştıracak bir durum. Gezegene hiçbir zaman iniş yapamamamız bile söz konusu olabilir.

"Arkadaşlar, son verilerden haberiniz var. Üzerinde daha detaylı çalışmalar yapacağız tabii ki. Ancak ilk izlenimlerinizi duymak istiyorum."

Bu sözler hemen meseleye girmeyi seven kaptanımız Nama'ya aitti.

"Nama eba, gelirken elimizdeki itme teknolojileri ile ilgili genel bilgileri araştırdım. Şu anda sahip olduğumuz en güçlü itme sistemi G4'ü bile sağlayamıyor. G12'yi aşabilecek bir teknoloji yaratmamız şart."

"Tomo eba, makine dairesi sorumlusu olarak verdiğiniz bilgi çok düşündürücü. Sizce bu teknik sorunun üstesinden gelebilir miyiz?"

"Arkadaşlarım çalışmaya başladılar bile."

"Çok güzel. Lütfen hızlıca bana bir ön rapor hazırlasınlar. Bunu merkez idare ile paylaşmam gerekiyor. Ancak henüz soruma cevap vermediniz."

"İlk bakışta çözebileceğimiz bir konuya benzemiyor. Teknik olarak çözümünü bulsak bile yeterli itiş gücünü verecek motoru, belki motorları üretmek için imkânımız olmayacak. Bu gemi sonuçta bir motor fabrikası değil.

"Teşekkürler. Arkadaşlar sizden de ricam bu sorunun çözümünde kullanabileceğimiz her türlü düşünceyi benimle paylaşmanız. Şimdilik bu kadar."

Kaptan oturduğu yerden kalktı ve odasına doğru ilerledi. O sırada aklıma ilk gelen şey böylesi önemli bir keşfin neden daha önce yapılamadığı idi. İniş yapamayacağımız bir yere gitmenin hiçbir anlamı olmazdı ki.

"Ne oldu Filt? Keyfin kaçmış gibi."

"Gezegenden kaçış hızı G12 olarak kesinleşmiş."

"Bu önemli mi?"

"Hem de nasıl! Gezegene varsak bile yüzeyine iniş yapamayacağız."

"Nasıl yani?"

"Gezegenin çekim kuvvetine direnebilecek kadar güçlü motorlarımız yok. Olanlar çok yetersiz."

Kops da benim gibi düşüncelere daldı birden. Açıklamama cevap bile vermemişti.

"Gezegende akıllı canlıların yaşadığını biliyoruz değil mi?"

Kops aniden bu soruyu soruverdi.

"Şu anda suskunlar ama öyle gözüküyor. Ne alakası var ki?"

"Bu adamların gezegen yörüngesine yerleştirdikleri uydular aklıma geldi."

"Doğru diyorsun! Bu uyduları yörüngeye çıkaracak teknolojiye sahip olmalılar!"

Kops'un konuşmasını pervasızca kesmiştim.

"Çok doğru düşündün!"

"İyi de uygarlıkları yok olduysa teknolojileri de yok olmuştur, herhalde."

Gerçekten de. Zaten geriye kalan bir şey varsa bile inceleme şansımız olmayacak. Önce oraya inmemiz lazım."

İkimiz de sustuk. Sanki söylenecek ne varsa söylemiştik. Kesin olan bir şey vardı, o da uzayın az bildiğimiz bir yerinde kaybolup gitme riskinin çok fazla olduğu idi. Tek çıkış gezegene inecek bir yol bulmaktaydı. En azından gezegene yerleşebilecektik. G12 sorununu ise zaman içinde nasıl olsa çözebilirdik.

"Ya, Filt, G12 meselesi gezegenin çekim gücünün fazla olması ile ilgili değil mi?"

"E herhalde yani!"

Kops'un bu çocuksu sorusuna kızmıştım.

"Peki biz oradaki çekim gücüne uyum sağlayabilecek miyiz?"

Bu ikinci soru hiç de çocuksu değildi. Belki bu konunun üzerinde çalışılmıştı ancak uyum sağlamak dışında bir seçeneğimiz olmadığı için üzerinde pek durulmamış olmalı diye düşündüm. Oysa nasıl da önemli bir konu! Hele de gezegenin çekim kuvvetinin beklediğimizden daha fazla olduğunun anlaşılmasından sonra. Kaptanın ricasını o an hatırladım ve iç haberleşme sisteminden Kops'la yaptığımız konuşmayı özetledim. Aldığım kısa ve soğuk cevap çok şey söylüyordu: "Anladım!"

Ertesi zaman diliminde gördüğüm bir rüya ile uyandım. Hemen gördüklerimi not aldım. İlk fırsatta da kaptana notlarımı aktardım. Kaptan önerimi hemen kabul etti. Buna göre BT 4522'ye en yakındaki araştırma gemisine yumuşak iniş manevrası yaptıracağız. Böylece gemiyi feda edeceğiz, ancak gezegenin bize hazırladığı şartlar hakkında da teknik veri toplayacağız. Bu veriler yapmaya çalışacağımız motor için önemli olacak.

***

Dört devir dönem sonrasında heyecan dolu zaman dilimleri yaşanmaya başlanmıştı. Beklediğimiz an gelmiş çatmıştı. BT 4522'ye ilk ulaşan araştırma gemisine gönderilen 'yumuşak iniş manevrası' komutu yerine ulaşmıştı. Artık yapacak bir şeyimiz kalmamıştı. Tüm dikkatimiz parametre kayıt cihazına yönelmişti. Gecikmeli de olsa cihaza ulaşacak verileri bekliyorduk. Uzunca bir süre sonra veri akışında ciddi bir artış oldu. Bu araştırma gemisinin gezegen atmosferine girmeye başladığının habercisi idi. O sırada hiç beklenmedik bir şey oldu. Veri akışı aniden durdu. Bu geminin tahrip olduğuna işaret eden bir gelişme idi. Veri akışının çok kısa bir süre içinde kesilmesi ise iyi haber değildi. Az bilgi edinebilecektik. Parametre analiz uzmanları hemen çalışmaya başladılar. Çok geçmeden ikinci araştırma gemisinden gönderilen veriler elimize ulaştı. Araştırma gemimizin atmosfere girer girmez kontrol dışı hareketlerini ve ardından da parçalanışını izledik. Bu atmosferin hiç de kolay aşılacak bir engel olmadığını gösteriyordu.

Toplantı odasına derin bir sessizlik çökmüştü. Yaşadığımız olay sayısız soru doğurmuştu. Kaptanın talimatı ile ikinci araştırma gemisi atmosfer incelemeleri üzerine yoğunlaştı.

***

Bu olayların üzerinden uzunca bir zaman geçmişti. Gemimiz artık BT 4522'nin yörüngesindeydi. Bir yandan gezegeni inceliyor bir yandan da ihtiyacımız olan daha güçlü motorların üretimi üzerinde başarılı çalışmalar yapıldığı haberleri alıyorduk.

İşte o günlerden birinde her şeyi değiştiren bir keşif yapıldı.

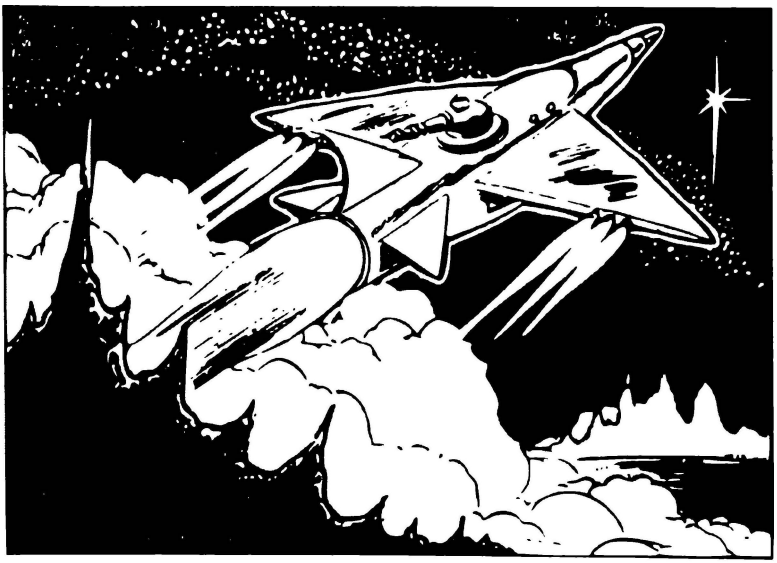
Gezegenin yüzey yapılarını, bitki örtüsünü inceleyen uzmanlar her gün yeni bir canlı türü tespit etmekteydiler. Yörüngeden aldığımız yüksek çözünürlükteki görsellerde bunlar net bir şekilde görülüyordu. Bunlar arasında karada, havada ve denizde yaşayanlar vardı. Bunlardan herhangi biri karşılaşmayı umduğumuz akıllı canlı türü olabilirdi. Ancak bunlar uygarlık izlerinin görüldüğü yerlerden bağımsız bir hayat sürüyor gibiydiler. Yarattıkları uygarlığı neden terk ettikleri sorusu bize bir türlü rahat vermiyordu. Belki de uygarlığı yaratmış olan canlı türünün soyu tükenmişti. İşte böyle hummalı bir şekilde çalışırken uzmanlardan biri hepimizi heyecanlandıran keşfi ile karşımıza çıktı. Gezegen atmosferinde hareket edebilen canlılar bizim de atmosferde hareket edebileceğimize işaret ediyordu. Çabucak devamı da gelmişti. Bu canlıların fiziksel özelliklerini inceleyerek onlara benzeyen araçlar yapacaktık. Uzmanlar böyle bir aracın daha az itme gücüne ihtiyacı olacağını hesaplamışlardı. Geriye sadece sürtünmenin yarattığı yüksek sıcaklıklara karşı koyabilecek bir konstrüksiyonun dizayn edilmesi kalmıştı.

Mühendislerimiz bu teknik sorunu başarıyla çözdüler. Küçük ölçekte yaptığımız ilk model araçlar birer birer gezegene gönderildi. Bunlardan bazıları yüzeye varamadı. Ancak onların sayesinde iniş araçlarımızın atmosfere belli bir açı ile girmeleri ve belli bir güzergahı izlemeleri gerektiğini ortaya çıkardık. Artık gezegenin yüzeyine iniş yapmış olan çok sayıda modelimiz var. Son iki model diğerlerinden daha büyük idi ve deneme için bazı yükleri gezegene indirmeyi başardılar.

Gezegendeki hiçbir canlının olup bitene tepki vermemesi ilginçti. Karşılaşmayı umduğumuz akıllı canlılar bu şekilde davranmaz, gezegene gelen bu garip şeyleri incelemeye başlardı.

Bu arada gemimizin teknik imkânlarını ve stoklarını tüketmiş bulunuyoruz. Arkamızdan gelecek gemileri bekliyoruz ve BT 4522 incelemelerimize devam ediyoruz.

Arada bir bize gönderilen iniş aracının görüntülerine bakıyorum. Merkez yerleşimimizdeki mühendisler çalışmalarına devam ediyorlar. Burada edindiğimiz bilgilere dayanarak yaptıkları iniş aracının hiç alışık olmadığımız bir şekli var, ancak bu araç her biri elli personeli gezegene indirebilecek şekilde tasarlanmış. Gezegene emniyetli bir şekilde iniş yaptıktan sonra yeni bir hayat kuracağız. G12 sorununu çözeceğimizden ise şüphem yok.

Ruhşen Doğan Nar /Piyango

Üryan geldim gene üryan giderim
Ölmemeye elde fermanım mı var
Azrail gelmiş de can talep eyler
Benim can vermeye dermanım mı var

Karacaoğlan

"Allah kahretsin, piyango bana vurdu!" diye bağırdım, banyodaki müstakbel eşime. Koşarak salona geldiğinde Meltem'in yüzü kireç gibiydi. Benimse elim ayağım boşalmıştı. Kendimi kanepeye zor atmıştım. Ağzımız iki karış açık, televizyona baktık. Ömrümde ilk kez bir piyango kazanmıştım fakat o an dünyada benden mutsuzu yoktu. Ki bu durum gayet anlaşılırdı; çünkü kazandığım şey, Ölüm Piyangosu'ydu.

Televizyondaki orta yaşlı, takım elbiseli yetkili, "Tekrar ediyorum, sayın seyirciler: Bu seneki Ölüm Piyangosu kazananı, 163186 vatandaşlık numaralı Necdet Zula!" dedi, elindeki tablete bakarak. "Kazananı yerine kaybedeni de

diyebiliriz," diye ekledi, yapmacık bir gülümsemeyle. Araya giren gülme efekti sona erince komedyen özentisi adam, gözlerinin önüne düşen sarı saçlarını hızlı bir el hareketiyle geriye atarak "Şimdi Azrail'e bağlanıyoruz. Ölüm Meleğimizin sözlerine kulak vermenin tam zamanı!" dedi.

Elinde pırıl pırıl parlayan tırpanıyla, karalara bürünmüş, heybetli Azrail ekrandaydı. Kömür karası, devasa bir tahtta oturuyordu. Tırpanı tahtının yanına bıraktı. Sağ omzunda gürbüz bir kuzgunla ayağa kalktı. Derinden gelen, ürpertici sesiyle konuşmaya başladı: "Kulak verin sözlerime, ey Ölümlüler! Ölümün olmadığı yerde yaşam da yoktur. Unutmayın, ölümdür yaşama anlam katan. Sınırsız, sonsuz bir yaşamın ne bir anlamı vardır ne de heyecanı. İşte bu yüzden, ölümden korkmayın; ölüm de doğum da hayatın iki gerçeğidir. Aynı madalyonun iki yüzüdür sadece."

Bir androidden nutuk dinlemek sinir bozucuydu; televizyonu kapatmaya yeltendim ama Meltem engel oldu. "Şu geri zekâlı robotu dinlemek istemiyorum," dedim. "Dinlemek zorundayız," diye susturdu beni. Azrail'i pür dikkat izlemeye devam etti. Bense hevessiz bir şekilde göz attım.

"Son Cellat, Tek Katil, ben Azrail; yılda sadece bir kişinin canını almakla yükümlüyüm. Ama inanın, her yıl sadece bir kişi ölse dahi ölümün varlığı yaşama değer katıyor. Çünkü ölüm bir yıl boyunca etrafınızda dolaşıyor. Bir hayalet gibi takip ediyor sizi. Sizinle birlikte yatağa giriyor, sizinle birlikte banyo yapıyor, sizinle birlikte yemek yiyor, sizinle birlikte köpeği yürüyüşe çıkarıyor. Ve Ölüm Piyangosu gününde ölüm sizi buluyor. Bireysel olarak bakıldığında çok acı bir durum ancak evrensel düzlemde ölüm kaçınılmaz bir

gerçek. Her şey ölümlü; Dünya ölümlü, Güneş Sistemi ölümlü, Samanyolu ölümlü, Evrenin kendisi bile ölümlü..."

Azrail biraz soluklandı; sağ elini kuzguna uzattı. Eline konan hayvanı sevmeye başladı. Bir an seyircileri, kameraları unutmuş gibiydi. Kendini anın keyfine bırakarak kuzgunun tüylerini okşadı. Nazik bir şekilde kuşu sol omzuna bıraktı. Eline tırpanını alıp kameralara baktı:

"Necdet Bey, seksen beş yıldır yaptığım gibi, üç gün sonra canınızı almaya geleceğim. Ne yazık ki benden kaçış yok. Şu ana kadar benden kaçabilmeyi başaran olmadı. Tabii, ölümden sadece tek bir kurtuluş yolu olduğunu biliyorsunuz. Piyangoya girme hakkı olan yetişkinlerden birini sizin yerinize ölmeye ikna edebilirseniz; sizin değil onun canını alırım. Söyleyeceklerim bu kadar, ey Ölümlüler. Ölüm baş ucunuzda, sakın unutmayın!"

"Teşekkürler, Azrail! Unutmak ne mümkün, değil mi? Birazdan, Doğum Piyangosu'na başlayacağız. Sakın, ekranlarınızın başından ayrılmayın! Özellikle siz, bu anı dört gözle bekleyen geleceğin anne ve babaları..."

***

Bir yerlerde mutlaka duymuşsunuzdur: Bir travmayla başa çıkmanın adımları vardır. İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve son olarak kabullenme. Üç gün sonra öleceğim için bu adımları zıplaya zıplaya geçmek zorunda kaldım. Harcayacak vaktim yoktu. Oldukça zor geçen birkaç saat sonunda, ulaşmıştım son adıma: Öleceğimi kabullenmiştim.

Ama düşündükçe kafayı yiyecek gibi oluyordum. Doksan yıl önce Büyük Tıp Atılımı sayesinde ölüm dünyadan silinmişti. Ancak çok sevgili, sivri zekâ, cennet vatanımın

Atılımdan sonra yürürlüğe soktuğu Ölüm Piyangosu yüzünden hayatımı kaybedecektim.

Her yıl ülkede bir kişi ölecekmiş. Neden? Çünkü böylece ölüm var olacak, hayatımıza renk katacakmış. Ha, bir de bu sayede her yıl bir insan da Doğum Piyangosu ile dünyaya gözlerini açacakmış. Yalandan kim ölmüş? Reality show'a çevirdiğiniz piyangolar sayesinde cebinize giren yüklü miktardaki paralardan bahsetsenize!

Her neyse, Azrail'den kurtulmamın tek bir yolu vardı ve o yolu denemeye karar verdim. Piyangoya yetmiş beş ila yüz elli yaş arasındaki yetişkinler girebiliyordu. Bu yüzden yüz yetmiş küsur yaşındaki dedemden yardım alamazdım. Büyük annelerim ve annemin babası Atılımdan önce vefat etmişti.

Geriye annem ve babam kalıyordu. Annem yüz kırk, babam yüz kırk dokuz yaşındaydı. Annemle babam yıllar önce boşanmışlardı. Zaten Atılımın ardından evli çift sayısı epey azalmıştı. Elli, altmış, en fazla yetmiş yıl birbirine dayanabiliyordu insanlar; fakat yüzlerce yıl kim kime dayanabilirdi ki?

Ebeveynlerim boşanınca tek çocuk olarak annemin yanında kalmayı tercih ettim. Epey bir süre annemle yaşadım. Bu yüzden annemin, şu dünyada beni en çok seven varlığın bana yardım edeceğinden emindim. Kuzum diye sevdiği Necdet'inin, Azrail'in keskin tırpanıyla başının kesilmesine katiyen izin vermezdi.

Meltem'e fikrimi anlattığımda çocuklar gibi sevindi. "Evet evet, anne yüreği buna hayatta elvermez. Anneciğin senin yerine seve seve canını verir," dedi. "Sonuçta, yüz kırk yıl yaşamış. Yeter de artar yani. Fazla bile..."

Telefonu elime aldım ve hiç vakit kaybetmeden annemi aradım. Meltem, merakla gözlerimin içine bakıyordu. Telefon üç kere çaldı ve telesekreter devreye girdi. Annemin önceden kaydettiği cızırtılı sesi tam olarak bana şunları söyledi:

"Merhaba, ben Ayşe. Şu anda müsait değilim. Belki inanmayacaksınız ama Cennet'teyim. Evet, Cennet'te; ruh eşim Mesut'la birlikte. Ölüm Piyangosu'nun bana vurmaması hâlinde, ki yıllardır bana vurmuyor, en az on sene daha buradayım. Bu yüzden, on yıl sonra görüşmek üzere. Kendinize çok iyi bakın! Mesut'un da çok selamı var..."

Telefonu kapattığımda bu kez benim yüzüm kireç gibiydi. "Ne oldu?" diye soran Meltem'e, "Annem Cennet'teymiş," dedim. "Hani şu sanal dünyalar oluyor ya. Bedenin kapsülde, zihnin sanal evrende. Ona gitmiş. Mesut diye bir herifle." Çok büyük hüsrana uğramıştım. "Annenle en son ne zaman konuşmuştun?" diye sordu Meltem. Bir süre düşünüp "Birkaç yıl oldu sanırım," diye cevap verdim.

Geriye babam kalmıştı. Son çarem. Boşanmanın ardından çok nadir konuşsak da, sonuçta babamdı. Hayırsız oğlunun ölüp gitmesine izin vermezdi. Onun da Cennet'e gitmiş olmasından korkarak telefon açtım. Telesekreter sesini duymaktan çekinerek bekledim. Neyse ki, beşinci çalışta telefon açıldı.

"Alo, baba!"

"Efendim, oğlum. Ben de seni arayacaktım. Çok geçmiş olsun. Televizyonda gördüm. Ölüm Piyangosu sana çıkmış. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok üzüldüm..." Sesi biraz yapmacık geliyordu.

"Teşekkür ederim, baba. Öyle oldu. Şanssızlık sanırım."

"Evet, kader. Yapacak bir şey yok. Kaderde ne varsa o olur." Dinsiz babam ne zaman kaderci olmuştu?

"Öyle ama bunu engellemenin bir yolu var." İlk ipucunu verdim böylece babama.

"Hadi ya, nasıl oluyor?" Adım gibi eminim, biliyor ama bilmezlikten geliyordu.

"Senin yerine başka biri ölümü kabul ederse Azrail onun canını alır."

Kısa süreli bir sessizlik. "Hımmm, doğru. Evet, geçmişte hiç yaşanmamış bir şey ama... Anneni aradın mı?"

"Aradım. İlk onu aradım. Ama Cennet'teymiş."

"Şaşırmadım, oğlum. Annen dünyada olsa da kabul etmezdi. Bu yüzden çok kafaya takma, annenin her zamanki hâli..." Yıllar geçse de annemi bana kötülemeyi bırakmamıştı.

"Peki, sen baba? Benim yerime ölür müsün?" İşte, dananın kuyruğu kopmak üzereydi. Önce kısa bir sessizlik oldu. Kalbim küt küt atıyordu.

"Sana çook çook eski zamanlardan bir hikâye anlatayım. Cevabımı anlamış olursun bu şekilde," dedi sonunda. Her zaman lafı dolandırmayı severdi.

"Baba, masal dinleyecek vaktim yok."

"Kısaca anlatacağım, evladım. Bir zamanlar Dede Korkut diye bir ozan yaşarmış. Bu ozanın hikâyeleri epey ünlüymüş. Dede Korkut Hikâyeleri diye bilinirmiş. İşte anlatacağım hikâye onlardan biri, yıllar önce okumuştum..."

"Lütfen, çok uzatma baba!"

"Tamam tamam. Deli Dumrul diye bir yiğit varmış. Bir şeyler yüzünden Azrail'in öfkesini üzerine çekmiş, Azrail de bunun canını almaya gelmiş. Onu karşısında görünce Deli Dumrul yalvarıp yakarmış, canımı alma diye. Azrail de buna demiş ki, eğer kendin yerine başka can bulursan onun canını alacağım. Babasının yanına gitmiş, canını istemiş, babası annene git demiş. Annesine gitmiş, annesi de olmaz hayır, karına git demiş. O da karısına gitmiş ve karısı onun yerine canını vermeyi kabul etmiş. Azrail de insafa gelmiş ve ikisinin de canını almamış. İşte böyle!"

"Yani baba, benim yerime canını vermeyecek misin?" Bir hüsran daha geliyordu.

"Evet oğlum, vermeyeceğim değil ama veremeyeceğim. Can tatlıdır, ölüm acı. Annen vermemiş, ben nasıl vereyim? Hem ölümsüzlüğe şunun şurasında bir yılım var. Yapamam ne yazık ki."

"Tamam baba, tamam. Anladım. Sağ ol yine de!"

Bu kez nişanlım sormadan anlattım: "Babam da canını vermiyor. Hikâye anlattı durdu. Nişanlın canını versin diyor." Meltem'in yüzü bu kez iki kat kireç gibi olmuştu. O güzel, elâ gözlerini benden kaçırıyordu.

Yoksa o da mı?

***

Ne anne baba ne de yâr, bu dünyaya insan yalnız gelir ve yalnız gider. Bunu bilir bunu söylerim. Piyangonun bana vurduğu geceden sonra bir daha ulaşamadım Meltem'e. Cep telefonuma attığı "Üzgünüm, başımıza gelenler ve gelecekler benim için çok fazla. Dayanamıyorum, hoşça kal!" mesajıyla

beni bir başıma bıraktı. İnsana annesinden, babasından hayır yok; elin kızından ne bekliyorsun ki?

Azrail, beş dakikaya evime teşrif edecekmiş. Ölüm Piyangosu yapım ekibinden arkadaşlar söyledi. Sağ olsunlar, önceden kameramanları ve makyözü gönderdiler. Ortalığı derleyip topladılar. Kameramanlar evin dört bir köşesine minik kameralar yerleştirdiler. Her an, her açıdan ekranlara taşınmalıymış yaşanacaklar. Seyirciler öyle arzu ediyormuş. Makyöz de beni boyayıp sıvadı, ekranlara çıkmadan önce biraz makyajın faydası çok, zararı yokmuş. Yaşadığım korkudan olacak epeyce sararıp solmuşum; gözaltlarımda mosmor halkalar varmış. Bu dünyaya veda ederken en azından güzel görünmeliymişim.

Elinde telsiz olan saha sorumlusu, "Azrail, eve girmek üzere. Hadi, son hazırlıklar tamamlansın!" dediğinde ekip hareketlendi. Tüm eksiklikler ve düzenlemeler el çabukluğuyla halledildi.

Kapı çalındı. Ayağa kalkamıyordum. Sanki oturduğum koltuğa bir gemi gibi demirlenmiştim. Saha sorumlusu, kaş göz hareketiyle kapıyı işaret etti. Kapıyı açmam gerekiyordu. Zar zor ayağa kalkabildim. Ayağıma teneke bağlanmış gibiydi. Adım atmakta zorlanıyordum.

Kapıyı açtım. Karşımda iki buçuk metre boyundaki Azrail vardı. Kafasını eğerek içeri girdi. "Merhaba, Necdet Bey!" dedi, sol omzundaki kuzgun bana bakarken. "Merhaba, hoş... hoş geldiniz!" diyebildim.

Filmlerde, kitaplarda ölüme giden kahramanlar çok güçlü ve cesur olurlar, değil mi? Yalan, külliyen yalan! Gerçek hayatta birkaç dakika sonra öleceğini bilip de sakin ve başı dik

durmanın imkânı yok. Azrail, karşımdaki kanepede oturuyor. Elinde uzun sapıyla neredeyse tavana değen keskin tırpan, omzunda minicik uğursuz gözleriyle beni süzen kuzgun... Son bir çarem var mı? Belki de var.

Siz, evet siz, sağa sola bakmayın lütfen, şu satırları okuyan siz, sevgili okur, benim yerime canınızı verir misiniz? Rica ediyorum, siz de ölümlüsünüz, bugün yarın değil ama mutlaka bir gün öleceksiniz. Allah rızası için diyorum. Ha otuz yıl eksik ha otuz yıl fazla. Elinizi ayağınızı öpeyim. Kurbanınız olayım!

Lütfen, bana yardım eder misiniz?

Lütfeeen...

LÜTFEN!!!

Emre Bozkuş
/Fıkracı

Isaac Asimov'un anısına...

Odadan yükselen sesleri işitince telaş yapmadan içeri girdi. Çevreyi dikkatle süzdü. İçeride onlarca insan vardı. Hayati fonksiyonları tükenmek üzere olan yaşlıca bir adamın başında gözyaşlarıyla bekliyorlardı. Bir süre izledi. Gözlemlerine dayanarak doğru anı kolladı ve ardından en uygun kişi olarak gördüğü orta yaşlı bir adama sokularak görevini icraya başladı.

"Merhaba efendim, bir şaka duymak ister misiniz?"

Ağlamaktan kızarmış gözlerini kaldıran adam robota öylece baktı. Ne dediğini anlamamış, tepki vermekte kararsız kalmıştı. Bunun üzerine istifini hiç bozmadan, "Sizce pijama giymiş bir eşeğe ne denir?" diye sordu Meraklı.

Üzgün adam gayri ihtiyari, "Ne denir?" diye cevapladı.

"Günaydın denir, ne denecek başka! Hahaha!"

Odada yankılanan robotik kahkaha adamı rahatsız etti. Kendisine yönelen bakışlardan kaçarcasına öfkeyle yerinden doğruldu ve sesinin tonuna özen göstererek, "Dalga mı geçiyorsan lan! Babam ölüm döşeğinde, sen burada şaka yapıyorsun!" diyerek çıkıştı. Meraklı ise bu tepkilere alışkındı.

"Zaten onun için buradayım efendim. Hasta yakınlarına moral vermek, psikolojik destek sağlamak amacıyla üretildim. Başka bir şaka daha duymak ister misiniz?"

"Ulan!" diye bağırır gibi oldu bu kez, ancak odadaki gözlerin hâlâ üzerinde olduğunu fark edince sesini alçaltı.

"Madem robotsun, bir işe yara da babamı iyileştir."

"Maalesef yapamam efendim, programımda bu yok, görünüşe bakılırsa kimse yapamaz. Fakat bir fıkra anlatabilirim, ne dersiniz?"

Bu sözler zaten yeterince dolmuş olan adamın öfkeyle patlamasına yetti. Kalktığı gibi yeni fıkrasına hazırlanan küçümen robotu alıp sarsmaya başladı. O sarstıkça Meraklı bağırıyordu ve odadakiler de olanca gayretle ikisini ayırmaya çalışıyordu. Harala gürele derken nihayetinde adamın elinden alınınca Meraklı yediği küfürlere aldırmadan can havliyle odadan çıktı.

Bir süre bekledi. Panikle koşuşturan insanları ve peşlerinde gezinen arkadaşlarını seyretti. Sonra koridorun öte ucundaki kalabalığı gördü, oraya yöneldi. İnsanlar perişan halde yoğun bakım ünitesinin önünde bekliyordu. Hemen aralarına sokuldu ve selam verir vermez fıkra anlatmaya başladı.

"Mahalleli kahvede oturmuş Ay'a gitme meselesini konuşurken Temel lafa atılmış:

-Ben Güneşe gideceğum.

Arkadaşları itiraz etmiş;

– Güneş cayır cayır yanayi, gidemezsun!

Temel bu durur mu, yapıştırmış cevabı:

-Pen akşam serinliğunda cideceğum da…"

Herkes şaşkınlıkla şiveli şekilde fıkra anlatan robota baktı. Çıt çıkarmadan, soluk dahi almadan. Koridordaki tek ses Meraklı'dan yükselen tekdüze kahkahalardı. Sessizlikten cesaret alan Meraklı başka bir fıkraya başladı.

"Temel'e ambulans şoförü olarak işe başladığı ilk gün bir hastayı evden alıp hastaneye getirmesini söylerler. Aradan iki saat geçer. Geriye dört hasta ile dönen Temel, görevlilere durumu şöyle açıklar:

-Ha bu ilk sıradaki esas hastadur da... Diğer üçüne yolda ben çarptum..."

Meraklı henüz son kelimeyi zikretmişti ki yakasına yapıştı biri. Meğer hazin bir kazaydı bunca insanı böyle kahreden. Yine başladı bir hengame, koptu kıyamet. Olay öyle büyüdü ki, güvenlik görevlisi bile robotu zar zor kurtardı. Ortalık durulsun diye de yanına aldı.

Yıllardır hastanede çalışmasına rağmen yaşananlara anlam verememiş, epey şaşırmıştı. Normalde Teskin Robotları insanları sakinleştirirdi, işleri buydu zira. Ama yanında paytak paytak yürüyen bu robot nedense onları çileden çıkarıyordu. Bir sorun ya da arıza olduğunu düşünerek durumu teknik bölüme bildirmeye karar verdi.

Güvenlik kulübesine getirdiği robotu karşısına oturttu. Servisi arayarak durumu izah etti. Geriye beklemek kalmıştı. Koltuğuna kuruldu ve gömlek cebinden çıkardığı bir fotoğrafa nemli gözlerle bakmaya başladı.

Bu sırada Meraklı'nın aklındaki tek şey yarım kalan işini tamamlamaktı. Üstelik fırsat ayağına gelmişti. Zaten hastaları mutlu edememiş, güldürememişti, fakat kendisine yardım eden bu nazik adamı mutlu edebilirdi belki. Yediği

dayaktan dolayı fıkra konusunda değişikliğe gitmeye karar verdi. Uygun anda hemencecik anlatmaya başladı.

"Bir gün Nasrettin Hoca'ya sormuşlar:

-Yüz yaşında adamın çocuğu olur mu?

-Genç komşuları varsa olur, demiş."

Heyecanla anlatan Meraklı'nın bilmediği şey, güvenlikçinin gözyaşlarının nedeninin eşi tarafından aldatılmış olmasıydı. Boşanma aşamasında olan adam fıkrayı duyunca görevi falan unutup yapıştı robotun yakasına. Yine bağırış çağırış derken bu kez devreye hastane polisi girdi. Adamı sakinleştirdiler evvela. Ardından da robotu amirlerinin emriyle fabrikaya götürmek için yola çıktılar.

Yolda aralarında sohbet ediyorlardı. Klasik maç muhabbetiydi. Kim yener, kim kaybeder geyiği yapıyor, epey eğleniyorlardı. Derken Meraklı lanetli soruyu sordu:

"Bir fıkra anlatmamı ister misiniz?"

Ve akşam haberlerini izleyenler, bir fıkra yüzünden iki fanatik polisin birbirini vurduğunu şaşkınlıkla öğrendi.

Faruk Korkmaz

/Çaresiziz

Sarı yapraklar tuhaf yörüngeler çizerek üç bin yıllık at kestanesi ağacının taç halkasının içine düşüyordu. Ola ki serkeş rüzgârın kollarından birine denk gelip de tacın dışına savrulanlar ise ümitsiz aşıklar gibi çok uzaklaşmadan kenara, köşeye inip kederlerine gömülüyorlardı. Akşam rüzgârı halsiz fiskeleriyle sarı elbisesini sıyırıp atamadığı kestane için içten içe hıncını biriktiriyordu ve bu o kadar belli oluyordu ki...

Bizimkisi yerel bir ümitsizlik, belli koordinatlara sıkışmış bir kederlenmeydi. Ümitsizlik ile keder evlenip bir çocuk doğursalarmış, kesinlikle adını 'çaresizlik' koyarlarmış. Çaresiziz.

Derin çukurlara yuvarlanmış, ıstıraplı bekleyişle deşilip duran ruhumuzun durumunu 2019-2021 arasında yaşanan C-19 pandemisindeki durgunlukta ruhu boğulanlar kendi durumlarına benzetiyorlar. Hepsi de çok yaşlı olan bu güruha göre bir şekilde bu beladan da kurtulacakmışız. Nasıl? Tanrıya inanmaya başlayarak mı? Çok geç değil mi?

Anlağımıza çalınan bu bir parmak tatlı umut parçası, o kadar alakasız, o kadar gerçeklerden uzak ki; atla, armudu toplamak gibi bir şey. Bakın bilerek elmayla armut demiyorum farkındaysanız.

Neyse ki dışarı çıkabiliyor, birkaç yüz metre uzaklaşıp geri dönebiliyoruz. Şimdilik. Şimdilik esir bedenlerimizi esnetip dışarının tini içinde eritmemize izin var. Peki ruhlarımız ne olacak? Yüksek ses çıkartmayacağız, çok konuşmayacağız, gülümseme dışında gülmek zaten hiç edilme sebebi. Şarkılar, eğlenceler, danslı geceler çok gerilerde kalmış şehirler misali, dizi dizi dağın kenarındaki minicik ışıktan çizgileriyle ruhu kımıldatan hatıralarımızın hepten solup gitmesine izin vermiyor.

Bedenin gıdası nedir? Nasıl esrikliğe ulaşır? Ya esrikliği bir kenara bırakırsak ruhun gıdası nedir? Elbette insandır. Bizim biz olmamızın tek şartı başka insanların varlığıdır. Bu zorunluluk DNA'larımıza kadar işlemiştir. Nasıl ki bir kelebek doğar doğmaz yalnızdır ama yapıp edeceğini, nereye gidip nerede yaşayacağını ve nasıl da çocuklayıp öleceğini daha doğduğunda bilir; insan ruhu da öyledir, doğar doğmaz diğer ruhların peşine düşer, onların varlığında var olabilir ancak. Daha doğrusu var olmasının anlamı olur. Hiç insana temas etmeden de bir şekilde yaşayıp ölürsünüz belki, o vakit bir anlamı olur mu o yaşayışın?

Halbüse güneşin parıltılı ışınlarının terkisine alıp, parlak kanatlarıyla bulutları yırtıp bize doğru geldiklerinde en çok sevinen, aklını yitirmiş gibi bayraklar, flamalar alıp damdan dama, apartmandan, sokağa hoplaya zıplaya gezen bendim. Elimize geçen bu fırsat sayesinde yeni bir çağa gireceğiz diye yırtınıp durmuş, konuşup savurmuştum. Şüpheci ve bozgunculara açıkça cephe almış, keskin söz ve telkinlerle onları binlerce yıllık tembel uykumuzdan uyanmamızı engellememeleri hususunda susta durmaya davet

etmiştim. Omzumda, ben gibi nicelerinin omuzlarında yükselmelerine alkış tutmuştuk. Teknolojide, insanlıkta son noktaya varacaktık. Şimdi evet bir noktaya varmıştık, ancak bu onların bize koyduğu noktaydı.

İlk geldiklerinde şüphecileri bertaraf etmelerine cevvalce katkı verenlerden olmam hatırına hala istihkakımdan çıkarmadıkları sigarayı sümüre sömüre, eme eme içiyorum. Sigaradan içime çektiğim her nefesle; ciğerlerim keyfin içinde eriyip esrikleşiyor, dumanın şehevi dalgasıyla sarınıp onunla sevişiyordu. Elimde kalan son zevk kırıntısı bu.

Yaşlı ağacı seyrederken ağlamaya başladım, içime akıttığımı sandığım damlalar kötü kesilmiş kaba sakalımı ıslatarak göğsüme düşüyordu.

Arkamda dolaşan KArkan devriyesinin birleşik ahtapotumsu simbiyotiğinin çıyana benzeyen simbiyozlarrından biri üzerime yapışkan Feromon[1]püskürttü. Bir yaratığın üzerinde açmış beş, on, hatta on beş yaratıktan mürekkep çiçek buketi gibiydiler. Hiçbir zaman yalnız değillerdi, hep arkalarında, altlarında türlü çeşitli simbiyotik bağlaşıkları bulunurdu. Tek vücutta onlarca işlevsel birey. Onların ruhunun ihtiyacı neydi acaba?

Ah şu son yirmi yılda neleri öğrenmek zorunda kalmıştık neleri. İki bin yüz yılının şafağında tükürüğümüzün içinde boğuluyorduk. Uzaylı sümüğündeki Feromon kokusundan söylediklerini anlayabiliyorduk, Allahtan bizde

---

[1] Feromon, aynı türün üyeleri arasındaki sosyal ilişkileri düzenleyen kimyasal maddedir. Yunanca kökenli olan sözcük "hormon taşıyan" anlamına gelmektedir.

konuşmak için part part onların yüzüne tükürmek zorundaydık, Feromoncadan anlıyorlardı çünkü. Fukara tesellisi mi dersiniz, züğürt piyangosu mu, bilmem artık.

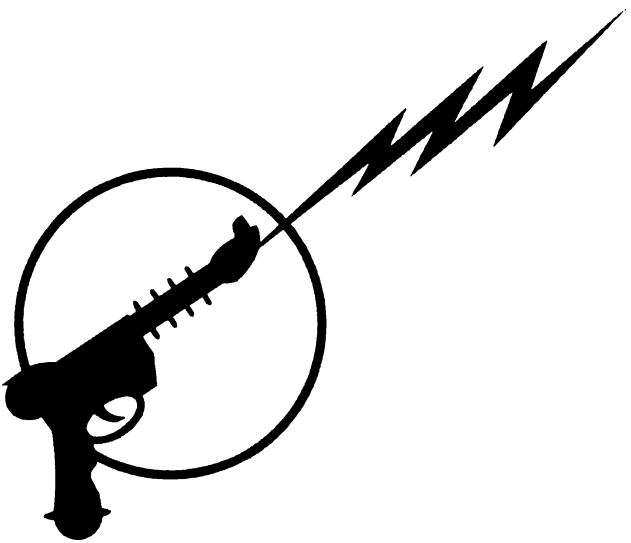
Dünyanın köktenci uzaylıların işgaline uğraması ironikti. Yıllarca kendi köktencilerimizle uğraşmış, köklerine kibrit suyu dökememiştik. Bunlar gelip topumuzun altın çizgiyi çekiyorlardı işte.

Hayır hayır dini inançlarına göre bizi öldüremezlermiş, e ama gezegenimizde onlara çok lazımmış. Bu sebeple tüm insanlık esir alındı, kendi kısa paslaşma alanlarında. Milyarlarca KArkan devriyesi aramızda gezeleyip duruyordu. Üretmemizi, bilmem ne ışınlamasıyla toptan kısırlaştırmayla engellemişlerdi. Kendiliğimizden ölmemiz için bekliyorlardı. Ha vücudumuzun vital ihtiyaçları için bir tür emzirme diyebileceğim iğrenç bir işlemden geçiriyorlardı bizi. Lanet olsun böyle hayatta kalmaya noktasını çoktan geçip gitmiştik lakin bu noktada da müdahil olup kendimizi öldürmemize de engel oluyorlardı. Yüce dinlerine göre o da büyük günahmış. Onların şu garip dinlerine göre nefes alıp vermek bile sıratta yürümeye tabii sanki... Adam sen de, bana ne!

Kendimizi kurtarmanın imkân ve ihtimali yok. Hep gülerek anlattığımız solucanların insanlara karşı koyması kadar zavallıca olur bizden akıllı uzaylılara karşı koyuşumuz.

Burnu havada, kendini beğenmiş insanlık alttan alta; bir gün uzaylı işgali olursa, 'bir şekilde onları dize getiririz nasıl olsa' fikrine köksüzce inanıyordu. Ki anladığımız kadarıyla bırakın bin yılı, bizden on yıl bile ileride olmaları işlerine yaramıştı, hepimiz bez bebekleri gibi ellerinde paralanıp gidiyorduk.

Esaret katlanılmazdı. Her an karanlığa doğru attığımız adımlar çaresizliğimize gömülürken bu satırları kaleme alıyorum. Mümkün olursa mektubumu yaşlı at kestanesinin kökleri arasına gömeceğim. Belki bir umut; bir zaman sonra bu gezegeni başka uzaylılar ele geçirerek bu sümüklüleri gezegenden kazıyıp atarlar da bizim çektiğimiz çileye tarihin sönmeyen meşalesi altında şahit tutulurlar. Bilinip anıldıkça yaşar insan, ruhlar ölmez meğerki hatıranın solgun ışığında sönüp gitmedikçe...

Orkun Uçar

/Zaman Paradır

-mutlu anlar oteli-

Ressam otuzuncu kattaki pencerenin önüne çektiği koltukta oturuyordu. Bu kadar yüksekteki bir odayı özellikle seçmişti. "Batı kanadında istiyorum," demişti resepsiyondaki görevliye. Vaktinin güneşin denizin üzerinde, göğü renklere boyayarak batışını görmeye yeteceğini umuyordu. Son saatlerini erkek veya kadın bir fahişeyle geçirmek istememişti. Listesi, sadece gerçek etten bir hamburger ve doğal portakal suyundan oluşuyordu.

Yan odadan gelen yatak gıcırtısı ve inlemelere bakılırsa komşusunun veda seçimi farklıydı.

Göz lensindeki para zamanı hızla geriye sayıyordu. Sıfırlandığında merkezden gelecek olan sinyal kalbini durduracak olan tetiği çekecekti.

Yaşam mücadelesinde yenilgiyi kabul edeli birkaç ay olmuştu esasında. Artık hiçbir eseri satılmıyor, iş alamıyordu. Yapay zekâlar hızla harika resimler yaptığı için süresi dolan bir meslekti onunkisi...

Bir hafta zamanı kaldığında buraya gelmişti, yani halk arasında fil mezarı denilen otele... Kalan sürenizi güzel geçecek birkaç saatle takas ediyordunuz. Yönetimin ölmek

isteyenlere sunduğu bir hizmet... Yolda yürürken bir anda yığılmaktan, metroda giderken ölmekten iyiydi. Çok alışılmış görüntülerdi bunlar. Kimse onlarla ilgilenmezdi. Nasılsa beden çöpçüleri zaman parası tükenenleri geri dönüşüm için almaya gelecekti.

Onun cesedi de bazı organlarının ihtiyacı olanlara verilmesi için parçalanacak, bir kısmı hayvanlara yedirilecek veya doğada gübre olması için kullanılacaktı.

Birkaç dakikası kalmıştı. Ufuk kızıla boyanmıştı. Mor, yeşil ve sarı renkler de görülüyordu. Gülümsedi.

Azalan süresine dikkat etmemek istiyordu ama ne mümkündü. Sayaç alarm seviyesinde giderek büyüyordu. Saymaya başladı:

On... Dokuz... Sekiz... Yedi... Beş.

Birden elektrikler kesildi. Sayaç yok oldu.

***

-miras bürosu-

Koca gözlü küçük çocuk camekanlı kapının önündeki tahta sırada bekliyordu. Tam karşısındaki pirinç levhada "Zaman Devir Departmanı" yazıyordu. Annesi ve babası son bir haftadır sürekli bir kısık bir sesle bir şeyi halletmeye çalışıyordu. Olağanüstü bir durum olduğu belliydi.

Çocuk arada bir, "ev satışı", "toplam zaman", "okul" gibi kelimeler duyuyordu. Annesi öğlen okuldan döndükten sonra kıyafetlerini çıkarmamasını söylemişti. "Odana git, hazırladığımız bavula en sevdiğin oyuncağı koy. Hepsini alamazsın."

Ve hep birlikte bu devasa taş binaya gelmişlerdi. Loş koridorlarda çeşitli odalara girip bazı imzalar attıktan sonra

yolculukları camekanlı odanın önünde bitmişti. Anne ve babası içeri gireli 'on dakikadan fazla olmuştu. Çocuk çok yorulmuştu ve herkesin hayli ciddi göründüğü bu soğuk yeri sevmemişti. İçeride neler olduğunu çok merak ediyordu ama uykusu da gelmişti. Sıraya uzandı, gözleri kapandı. Oyuncak tavşanına sarılmıştı.

Küçük odada sessizliği hızla tuşlara basılan parmaklar bozuyordu. Bay Kader çıkan rakamlara bakıp, "Hımmm," diye bir ses çıkarıp el ele tutuşan çifte baktı.

"Kalan zaman paranız yirmi yıl. Annenin dokuz, babanın on bir... Ev satışından gelen on iki. Çocuğun kendi temel zamanı on sekiz. Böylece toplam elli ediyor. Şanslısınız bir dakika ile üst vergi sınıfına dahil olmaktan kurtuluyor. Sizin ölümünüzden sonra kalacağı yatılı okul ve seçtiğiniz pahalı eğitim yazılımı yükleme ücretini düşünce oğlunuz Cenk'e kalan yirmi iki yıl. Bunu fona yatırırsanız, reşit oluncaya kadar yirmi beş eder."

Kadın adama döndü ve bakışlarıyla anlaştılar. "Kabul ediyoruz."

Bay Kader, "O zaman birkaç belge imzalamanız gerekecek," dedi. "Ben oğlanı yatılı okula götürmesi için görevli çağıracağım. O sırada vedalaşabilirsiniz. Ama eğer öldüğünüzü görmesini istemiyorsanız fazla uzun olmasın. İmzalardan sonra sadece beş dakikanız kalacak."

Kadınla adam koridora çıktı. Çocuk uyuyordu. Ağlayarak ona sarıldılar. Adam gözlerini açan çocuğa, "Cenk senin geleceğin için bir karar aldık," dedi. "Annenle senin iyi bir eğitim alman için zaman süremizi sana verdik. Böylece iyi işlere girebileceksin."

Anne gözyaşları içinde, "Sakın bizi unutma oğlum," diye fısıldadı. "Çok çalış, saniyeni bile boşa harcama."

Çocuk ne olup olmadığını tam anlamıyordu. "Artık sizi göremeyecek miyim? Lütfen beni göndermeyin anne," diye yalvardı.

İri yarı bir görevli geldiğinde hâlâ ona durumu anlatmaya çalışıyorlardı. Adam bir eliyle bavulu taşırken çocuğu diğer eliyle çekiştire çekiştire gitti. Koridoru döndükleri anda anne ve babanın süresi doluyordu ki elektrik kesildi. Sayaç yok oldu.

***

-kule yıkıcı-

Anarşist, "Yakalanmam çok hızlı oldu," diye düşündü. Yedi zaman kulesine eş zamanlı saldırı yapmıştı. Drone'larının ikisi savunma sistemlerini aşarak zaman bankasına bağlanmayı başarmıştı. Solucan yazılım elektrik ve zaman sayacında kesinti yaratmıştı.

Sevinci kısa sürmüştü ama Titanların sorunu çözmesi sadece beş saat almıştı.

Bulunduğu mahzene bayıltıcı gaz dolması ise sekiz saati... Onu nasıl bulmuşlardı acaba?

Bağlı bulunduğu sandalyede kıpırdanıp, kapının yanında dikilen maskeli polise, "Sıkıştım," dedi. "Tamam, infaz edileceğim ama tuvalete gitme iznim yok mu?"

Polis kafasını ona çevirmeden, "Altına yap!" dedi.

Anarşist, "Peki öyle olsun," diye güldü. Mesanesini zorluyordu ki kapı açıldı ve takım elbiseli, sivri beyaz sakallı adam içeri girdi.

Onu nadir fotoğraflarından tanıyordu. Titan Enver'in arka tarafında genellikle gölgeler içinde olurdu.

"Kronos!"

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra kahkaha atarak, "İdamıma eşlik etmesi için bu kadar büyük bir başın geleceğini hayatta tahmin etmezdim," dedi. "Onur duydum."

Adam karşısındaki sandalyeye otururken, polise dışarı çıkmasını işaret etti.

"Bize bayağı büyük bir dert açtınız," dedi sakin ve yumuşak bir ses tonuyla. "Son yıllarda sisteme bu kadar etkili bir saldırı hiç olmamıştı."

Anarşist, "İltifatınızı kabul edemeyeceğim," dedi. "Ne yazık ki birkaç saat içinde hallettiniz."

Kronos, "Kendinizi hafife almayın Volkan Bey," diye parmağıyla yanağını kaşıdı. "Kullandığınız solucanı inşa ederken yıllar önce benim yazdığım bir temeli kullanmışsınız. Tanımam zor olmadı. Ben olmasam tüm kulelere yayılması birkaç saati bulmazdı."

"Nasıl yani?" diye bağırdı Volkan. "Sen Tekrakis misin?"

Adam gülümsedi. "O ismi uzun zamandır duymamıştım."

"Ama sen... Sen bu zaman kapitalizmini yıkmaya çalışıyordun. Şimdi onlardan mısın? Satın alındın demek. Dönek!"

"Satın alınmadım," dedi adam gerinirken. "İkna oldum."

"Neye?"

"Bu sistemin insanlığın yok oluşuna yegane çözüm olduğuna."

"Saçma," dedi Volkan. "Şu anda ellerimin kelepçeli olmasına dua et. Yoksa seni boğardım."

Kronos ona aldırmadı. "Senin gördüğün kanlı bir hiyerarşi... Zenginlerin yaşadığı, fakirlerin süründüğü, zaman kazanamadığı için öldüğü bir yapı. Ama bu hiyerarşinin çevresini, tüm yapıyı görmüyorsun."

"Sokaklarda insanlar ölüyor be adam. Herkesin kalbine bir cihaz takılı. Zaman parası yoksa öldürüyorsunuz."

"Haklısın. Peki, diğer yol nedir?"

"Tabii ki insanların yaşayabileceği bir düzen. Sağlık sistemi uzun yaşam ve gençlik sağlıyor. Herkese bedava verebilirsiniz."

"İşte!" diye bağırdı adam. "Sorunun kendisini söyledin. Yaklaşık iki yüz yıl önce tıp çok ilerledi, neredeyse ölümsüz gençliği insanlara sunabilecek hale geldi. Fakat kaynak sorunu ne olacaktı? O zaman ortaya bir yol ayrımı çıktı. Nüfus sabitlenerek herkese sonsuz gençlik verilebilirdi. Ama bilim adamlarından oluşan bir kurul bunu inceledi. Verdikleri rapora göre uzun ve konforlu yaşam insanlığın sonuydu. Herhangi bir şeye karşı heyecanları kalmayacak, merak ve haliyle keşifler sona erecekti."

Volkan hemen pes etmeyecekti. "Bu kesin değil."

"Ne yazık ki kesin," dedi Kronos. "En azından bazı kapalı, küçük toplumlarda bunu denedik ve sonu felaket oldu. Diğer yol ise nüfusun çoğalmasına izin verilen ama bireylerin sürekli yaşamak için mücadele edeceği bir ekonomik sistemdi. Adaletsizdi ama bunu düşünenlerin derdi bireyler değil

insanlığın tümüydü. Bir insan kulesi gibi... Pes edenler, kaybedenler, zayıflar, altta kalanlar eziliyor ama kalanlar çabalıyor. Zenginlerin de çok rahat etmemesi için yaşam süresi-ücret dengesi kurduk. On yıl zamanı olan bir yemeğe beş dakika veriyorsa, yüz yıl ömrü olan bir gün, iki yüz yaşayacak olan bir hafta veriyor. Yani çok zamanı olan her şeyi pahalı alıyor."

"Bana şu anda insanları sömürdüğünüz sistemi satmaya çalışma!" diye bağırdı Volkan.

"Zaten bundan ben de hoşlanmıyorum," dedi Kronos. "En baştan geçici olması için düşünüldü. Diğer alternatifi türümüzün yok oluşu olduğu için mecbur kalınmıştı."

"Geçici mi?"

"Yıllarca senin gibi çabaladım. Sistemi dıştan yıkmak istedim. Sonunda bana bir teklif yaptılar. Madem istemiyorsun, bize katıl ve yenisini bul dediler."

"Buldun mu?"

"Bir çözüm var ama yavaş sürüyor. Bulduğum çare uzaya yayılmak."

Volkan güldü. "Ay ve Mars'ta üs kurmanın ötesine gidemedik. Onlar da küçük çabalar. Milyarlarca insanı besleyemez."

"Haklısın," diye kafasını salladı Kronos. "Ama biz çok daha uzun mesafeler için çabalıyoruz. Asteroid kuşağı, Jüpiter ve Satürn'ün uydularında da koloni kurduk. Hatta birkaç gemi başka yıldız sistemlerine yola çıktı. Oralarda zaman para sistemi yok."

Volkan bir süre sessiz kaldı. "Ama anlamıyorum, bunları halka açıklasanız..."

"Ne olacak?"

"Yani bu Dünya'da yığınları mutlu edecek bir düzenin neden kurulamadığını hala anlamıyorum."

"Herkes mutlu olursa, o kolonilerde dar mekanlarda uzun yıllar rahatsız koşullarda yaşamaya kaçı razı olur? Uzay çalışmaları için hırslı ve uzun saatler çalışacak ucuz işçileri nereden buluruz? Onları o kadar çaresiz bırakıyoruz ki, uzaydaki en kötü koşullara razı oluyorlar."

"Kim?" dedi Volkan. "Koloniler konusunda bir şey duymadım ben."

Kronos ellerini açarak onu işaret etti. "Suçlular elbette. Ölüm cezası alacaklar veya zamanı bitenler. Ama bu teklifi herkese yapmıyoruz. Koloni toplumuna yararlı olabileceklere sadece."

Volkan, "Yani beni uzaydaki bir koloniye mi göndereceksiniz?" diye korkuyla sordu.

"Biz göndermeyeceğiz. Sen istersen gideceksin."

"Kabul etmezsem idam mı?"

"Ne yazık ki evet... Tarih boyunca insanlar en zor şartlardan kaçmak için yeni ve bilinmedik yerlere gitmiştir. Amerika kolonicilerinin çoğu baskıdan ve fakirlikten kaçanlardı. Avustralya göçmenleri suçlulardı. Şimdi ne diyorsun söyle?"

NOT: Bu öyküyü yaklaşık 25 yıl kadar önce roman fikri olarak düşünmüştüm. Ama araya başka romanlar girdiği için sürekli gecikti. Bu sırada zamanın para olması fikri "In Time" gibi filmlerde işlendi. Ben de bu nedenle roman olarak yazmaktan vazgeçtim. En azından öykü olarak sunmaya karar verdim.

Fredric Brown

/Yanıt

Çeviri: İsmail Yamanol

Dwan Ev, tören eşliğinde son bağlantıyı yapıyordu. Bir düzine kadar kamera onu izliyor ve bitmek üzere olan işlemin görüntülerini evrene yayıyordu. İşini tamamlayan Dwan Ev doğruldu ve Dwar Reyn'e başıyla "tamam" işareti verip, indirildiğinde bağlantıyı sağlayacak kolun önüne geçti. Bu kol meskûn seksen dört milyar gezegenindeki devasa bilgisayarları tek bir beyin hâline getirecek ve bu muazzam sibernetik beyin evrenin dört bir yanından akan bilgileri kolayca işleyebilecekti.

Dwar Reyn merakla kendisini izleyen sayısız izleyiciye kısa bir konuşma yaptı ve anlık sessizliği takiben de, "Şimdi, Dwan Ev!" dedi. Dwan Ev denileni yapıp kolu indirdi. Seksen dört milyar gezegenden eş zamanlı olarak gelen elektrik akımının muhteşem vızıltısı duyuldu. Kıvılcımlar fışkırdı ve söndü.

Dwan Ev geriledi ve derin bir nefes alıp, "İlk soruyu sorma onuru size ait Dwar Reyn," dedi.

"Teşekkür ederim," diyerek karşılık verdi Dwar Reyn. "O hâlde şimdiye dek hiçbir sibernetik makinenin cevaplayamadığı bir soru sormak istiyorum."

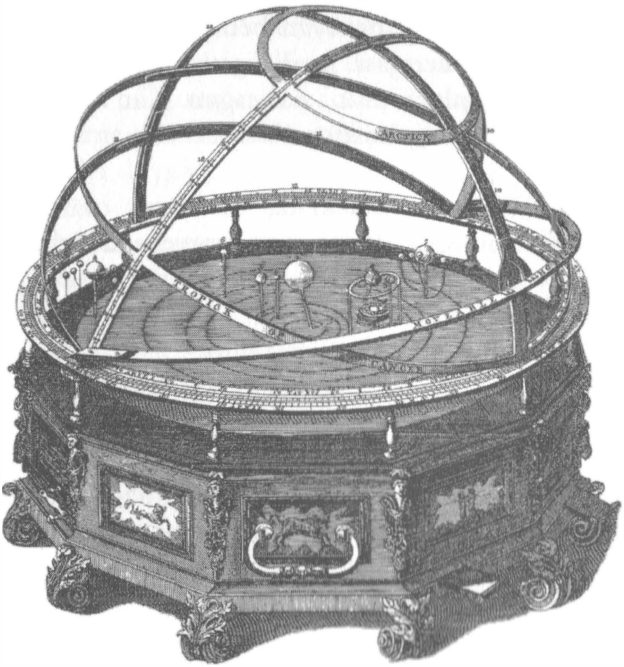
Makineye döndü ve heyecanla beklenen sorusunu sordu.

"Tanrı diye bir şey var mı?"

Ansızın yankılanan görkemli bir ses, duraksamadan ve hiçbir cızırtı çıkarmadan yanıtladı onu.

"Evet, artık var!"

Dwan Ev'nin yüzünde dehşetli bir ifade belirdi. Hemen kolu geri kaldırmak için sıçradı, ancak o esnada bulutsuz gök sersemletici bir ışık demetiyle yarıldı ve hiç kimsenin tekrar kaldıramayacağı şekilde kolu lehimledi.

Ümit Büyükyıldırım

/Galaksilerarası Müze Gezisi

Bugün çok heyecanlıyım. Hayatımda şu ana kadar yaşayacağım en önemli deneyim beni bekliyor! Okulumuzun düzenlediği galaksilerarası medeniyetler tarihi müze gezisi sebebiyle ilk kez galaksi dışına çıkacağım. Kim bilir nasıl yerler göreceğim, nelerle karşılaşacağım!

Gerçi gitmeden önce hakkında ne varsa okudum. Ama gözünüzle görmeye, orada olmaya benzemez ki hiçbir şey.

Ben tam bu hayallere kendimi kaptırmışken kulağımda çınlayan hafif bir uyarı tonlaması belirdi.

"Cre-en-eko, misafiriniz var"

İşte başlıyoruz. En iyi arkadaşım dam-duo-knex geldi. Bu yolculukta birbirimize yoldaşlık yapacağız. O da benim gibi

tarihe, özellikle de galaksilerarası medeniyetler tarihine meraklı.

İçimdeki heyecanın verdiği mutlulukla kapıya koştum ve arkadaşımı karşıladım. "Hoş geldin knex."

Cevap vermeden önce sevincini belli eden bir tebessümle "Hazır mısın?" diye sordu.

Bende de aynı tebessüm vardı. "Hem de hiç olmadığı kadar."

"Hadi o zaman, yakalayalım estresi."

Evden kısa bir yürüme mesafesinden sonra sıradaki estrese bindik. Bedenimizin bir bölümünü araca sabitleyen hafif eğimli oturma mekanizmasının koruma kolları kapandı ve kilitlendi. Ardından yüksek bir hızla atlayış üçgenine doğru yola çıktık. Kısa bir yolculuğun ardından üçgene vardık. Burası, galaksilerarası atlayışların da gerçekleştiği büyük bir uzay limanıydı. Öğretmenimiz ve öğrencilerin bir kısmı üçgenin bekleme salonundaki yerini almıştı. Bizden sonra geri kalan öğrenciler de geldi.

"Evet çocuklar, birazdan galaksilerarası müze gezimiz başlıyor. Sırayla ve düzen içerisinde atlama gemisine binmenizi istiyorum."

Öğrencilerin neredeyse tamamı onaylayan gözlerle baktı.

Ben ve knex, 6'lı sabitleme sıralarından birine yerleştik. Gemi kaptanından gelen son uyarı anonslarının ardından gemi yavaşça yüzeyden kalkarak önce atmosfer dışına çıktı, sonra da uzay boşluğunda ivmelenen bir hızla ilerlemeye başladı.

Araç içerisinden dışarıyı görmemizi sağlayan şeffaf kaplama bölümünden baktığımızda gezegenimiz giderek küçülüyordu. Galaksilerarası atlamayı gerçekleştireceğimiz boyut kapısına doğru ilerliyorduk. Bu kapı, birkaç noktasında yüksek enerji jeneratörlerinin olduğu yapay bir solucan deliğiydi. Gemi, atlama kapısından geçiş yapmaya başladı ve geminin dışındaki uzay manzarası aniden kayboldu. Atlama geçişi esnasında dışarıda aniden beliren ama aynı hızla kaybolan bir takım belli belirsiz ışık noktaları görünüyordu. Bunlar herhalde yıldızlar olmalıydı. Bu bile başlı başına yeni ve eşsiz bir deneyimdi. Henüz bu yeni deneyimin verdiği şaşkınlığı üzerimden atamamışken atlama rotasının diğer tarafındaki kapıdan ani bir çıkış yaptık.
Bildiğimiz uzay manzarası geri gelmişti. Bir yandan az önceki deneyimin sona ermesine üzülürken bir yandan da bildik, tanıdık bir ortama geri dönmenin verdiği rahatlama hissi vardı.

*

Yıldızı parlak bir galaksiydi bu. Biri halkalı olmak üzere birkaç tane dev gezegenin yanından geçtik. Ve sonra tamamı müze olan gezegene yaklaşmaya başladık. Bizim gezegenimizle hemen hemen benzer büyüklükte, orta yoğunlukta atmosferi olan mavi bir gezegendi. Bizim soluma ile ilgili bir sorunumuz olmayacaktı çünkü müze alanı içerisine dahil olan bölümler tamamıyla yalıtılmış koruma katmanları ile çevriliydi. Yani kendi evimizdeki gibi rahat rahat gezip dolaşabilecektik. Koruma kalkanı dışındaki bölümleri de görebilmemiz için devasa şeffaf kaplamalar yerleştirilmişti.

Gemimiz aktarma limanına yanaştıktan sonra birer ikişer inmeye başladık. Ve ardından müzenin merkezi bölümü

sayılan büyük çember salonuna gittik. Hepimiz toplandıktan sonra öğretmenimiz müze hakkında bilgi vermeye başladı.

"Evet çocuklar. Müzemizi şu andan itibaren dolaşmaya başlıyoruz. Daha önce, derslerde de bahsettiğim gibi gezegende yaşayanların tamamı uzun zaman önce ölmüş. Yani bu, eski ve artık varolmayan bir medeniyet. Buradaki kalıntılar ve medeniyet hakkındaki ipuçları, kendi medeniyetimizin geleceği hakkında bize çok değerli bilgiler sağlayabilir."

Öğrencilerden birisi heyecanla araya girerek sordu.

"Başka bir gezegene gidememişler mi hiç? Sadece burada mı yaşamışlar?" Öğretmen, tam da konuyla alakalı gelen bu soruyu memnuniyetle karşıladı.
"Aslında birkaç gezegene ve onların uydularına gitmişler. Hatta galaksi dışına bile araç ve çeşitli sinyaller gönderebilmişler. Ama başka gezegenlere yayılacak teknolojiye ulaşamadan yok olmuşlar."

Bir başka öğrenci de benzer bir heyecanla sordu. "Neden çok ilerleyememişler."
"Aynı tür canlılar olmalarına rağmen gezegen çapında birlik olamamışlar. Hatta kendi aralarında savaştıklarına dair kanıtlar var."

"Bunu nasıl anlıyoruz öğretmenim?"

"Şehirleri plansız ve gezegen üzerindeki dağılımları dengesiz. Bir şehir ötekine benzemiyor. Bir kısmı çok yüksek nüfus barındırmaya uygun, diğerleri ise çok daha azını barındıracak büyüklükte. Örneğin, şu an ileride gördüğünüz şehir, onların medeniyetindeki en büyük şehirlerden birisi. Ama birazdan

göreceğiniz yerler bu kadar büyük ve gelişmiş değil. Bu, çok kültürlülüğün ve rekâbetin göstergesi. Kendi aralarında bölünmüş ve farklı medeniyet seviyelerinde ilerlemişler."

Müzeye dönüştürülen gezegene de estres sistemi kurulmuştu. Gezegende bu şekilde bir şehirden ötekine hızlıca geçiş yapabilecektik. Az önce, manzarasında büyük bir şehrin olduğu yerden ayrıldık ve başka bir bölüme geldik. Geldiğimiz yer de bir şehirdi. Ama az öncekine hiç benzemiyordu. Yapıların şekli, rengi, malzemesi. Burada farklı bir medeniyet vardı adeta. Ben dahil birçok öğrencinin yüzünde derin bir şaşkınlık ifadesi vardı. Bütün bunlar nasıl olabilirdi? Bizim medeniyetimizde tek ve standart bir yaşam varken, tamamımız benzer şehirlerde yaşıyorken bu nasıl olabilirdi?

Öğretmen, yeni geldikleri yerde bilgi vermeye devam etti.
"İkinci durağımız olan bu şehir, sizin de fark ettiğiniz gibi çok farklı." Bir başka öğrenci hemen sordu.

*

"Büyük şehirlerdekiler buradakilere yardım etmemişler mi? Aralarında hiç mi iletişim veya dostluk olmamış."

"Aralarında iletişim olmuş. Belki yardımlaşma da. Ancak yine de aralarındaki rekâbet onları ayrıştırmış. Bu ayrışma sadece teknoloji ve kültür anlamında değil, biyolojik şekilde de olmuş. Bu canlıların belli bölgelerdeki görünümleri diğer bölgelere göre dikkat çekici şekilde farlılık gösterebiliyor. Bunu da elde ettiğimiz bazı görsel materyallerden anlıyoruz."

Bu sefer Knex atıldı. "Bu hiç mantıklı değil?"
Öğretmen, büyük bir sakinlik ve bilgelikle yanıtladı.

"Farklı medeniyetlerin farklı alışkanlıkları, değerleri ve sosyal yaklaşımları olabiliyor. Bizler de onlardan farklıyız. Onlarsa aynı gezegende ayrışmışlar. Bu da olabilecek bir şey ve olmuş. Evrende ihtimaller sonsuzdur. Eğer tüm evrende her medeniyet aynı olsaydı burada olmamızın bir anlamı ve bu medeniyetten öğreneceğimiz bir şey de olmazdı."

En önemli soruyu şu ana kadar kimsenin sormadığını fark ettim ve ben de diyaloğa dahil oldum.

"Peki tam olarak nasıl yok olmuşlar?"

"Gezegenlerinin atmosferi zayıflamış ve yıldızlarının yakıcı ışığına, ısısına ve radyasyona karşı koruyucu etkileri azalmış. Güçlü bir yıldız fırtınasına maruz kalan gezegen yerlilerinin çoğu ilk anda aşırı sıcaklıktan ölmüş. Geri kalanlar da radyasyondan ölmüş gibi görünüyor."

"Bir gezegen perdeleyicileri yok muymuş?" diye sordum.

Bu, bizim gezegenimizin dışında kullanılan bir teknolojiydi. Yıldız fırtınaları ve göktaşı tehlikeleri belirdiğinde gezegen perdeleyicilerimizi açıyor, tehlikenin geldiği rotanın karşısında konumlandırıyor ve gezegenden yeterli bir uzaklıkta bertaraf edebiliyorduk.

Öğretmen soruma cevap verdi.

"Kendi aralarındaki rekâbetten dolayı bu tür teknolojilere zaman ve imkân ayıramadıklarını tahmin ediyoruz. Her medeniyet aşağı yukarı aynı gelişim evrelerinden geçer. Şu ana

kadar keşfettiğimiz 14 farklı medeniyette bu gelişim süreci benzer aşamalarda ilerlemiş.
Yıldızlarının ve gezegenlerinin yaşına baktığımızda bizden çok daha ilerde olmaları gerekiyordu. Ancak bu gezegenin sakinleri çok zaman kaybetmişler ve gelişim süreçleri yavaş ilerlemiş. Hatta nüfusları tamamen tükenmeden, medeniyetlerinin birkaç kez yok olduğuna dair bulgular var. Yani her şeye birkaç kez yeniden başlamışlar."

Öğretmenin konuşmaya başladığı ilk andan itibaren yüzlerimizde beliren şaşkınlık ifadesi doruğa çıkmıştı. Gerçekten de inanılmaz bir deneyimdi.

Son konuşmaların ardından birkaç yerleşim bölgesi daha gezdik. Son birkaç yerleşim bölgesinde serbest dolaşım izni verilmişti. Hatta üzeri etiketlenmemiş olan nesnelerden birini de yanımızda götürebilecektik. Knex'le birlikte girdiğimiz yapının içi adeta depo gibi kocamandı. Birbirine benzer nesnelerin birlikte sıralandığı ancak toplamda birçok farklı nesnenin olduğu bu depoda bakacak o kadar çok şey vardı ki! Birden bire küre şeklinde ve el büyüklüğündeki bir cisim dikkatimi çekti. Gezdiğimiz medeniyet müzesi gezegeninin ölçekli bir kopyası gibiydi. Elimdeki küreyle aniden öğretmene doğru koştum. Henüz yanında ne götüreceğine henüz karar verememiş olan Knex de ilk andaki şaşkınlığının ardından beni takip etti.

*

Öğretmenin yanına geldiğimde elimdeki küreyi uzatarak sordum. Cevabını bildiğim bir soruyu sorduğumu düşünüyordum ama emin olmaya da ihtiyacım vardı.

"Bu gezegen maketi, şu an içinde olduğumuz gezegen mi?"

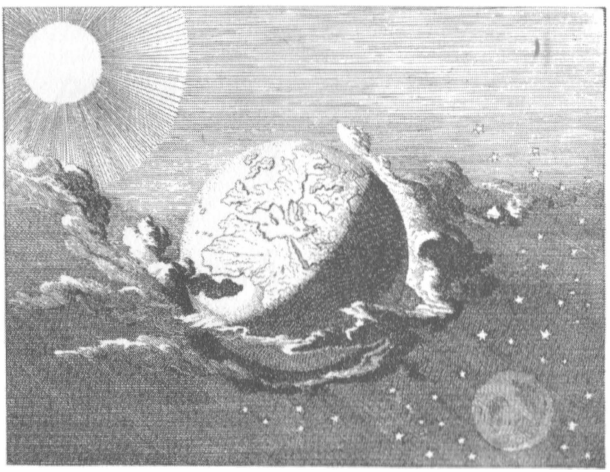
Öğretmen, küreyi ellerine aldıktan sonra biraz çevirerek inceledi ve o da emin olmaya çalıştı. Ardından da küreyi tekrar bana uzatırken sorumu yanıtladı.

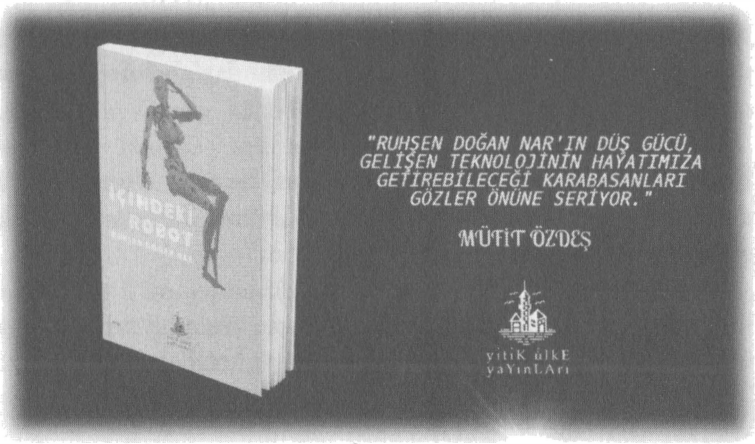
"Evet. Bu gezegenin yerli medeniyeti buraya Dünya adını vermişti. Elinde tuttuğun küre de Dünya küresi. Etiketli görünmüyor. Onu yanında götürebilirsin."

Harika bir şeydi bu. Sevinçten yerimde duramıyordum. Bu küre, yaşadığım deneyimin bir hatırası ve hatırlatıcısı olacaktı. Kürenin farklı noktalarına bakabilmek için ellerimde yavaş yavaş döndürmeye başladım.

Tam o sırada öğretmen herkese seslendi.

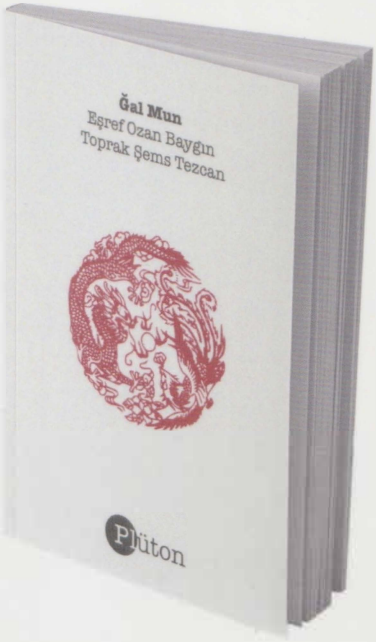
"Bu gezegendeki turumuz bitti. Şimdi de dünyalıların kolonileştirmeye çalıştığı küçük uydularına ve ardından kızıl ve çorak gezegene gideceğiz. Oralarda fazla bir şey görmeyi ummayın!"

İKİNDEKİ
ROBOT
"RUHŞEN DOĞAN NAR'IN DÜŞ GÜCÜ, GELİŞEN TEKNOLOJİNİN HAYATIMIZA GETİREBİLECEĞİ KARABASANLARI GÖZLER ÖNÜNE SERİYOR."
MÜTİT ÖZDEŞ
yitiK ülkE
yaYınLArı

BİLİMKURGU
BURADA
GELECEK VAR
WWW.BILIMKURGUKULUBU.COM

KAMİ NO KU: Eşref Ozan Baygın
SHİMO NO KU: Toprak Şems Tezcan

"Tanka veya Waka, klasik Japon şiirinin günümüze kadar gelmiş en önemli nazım şekillerinden biridir. Çok uzun bir gelişme devresinden sonra bu form, bir nazım şeklinden çok bir şiir türü, hatta bir ekol haline gelmiştir. Tanka 5 dizedir, hece ölçüsüyle yazılır, hecelerin ölçüsü 5-7-5-7-7 şeklindedir. Ilk üç dizeye "üst kıta" anlamında KAMI NO KU, son iki dizeye de "alt kıta" anlamında SHIMO NO KU denir. Hecelerin toplam sayısı 31 dir.

Tanka'nın ilk üç dizelik bölümünü bir şairin, ikinci bölümünü yanıt niteliğinde ikinci bir şairin söylediği olur. Haiku, buradaki ilk üç dizenin bağımsızlaşıp tek başına kullanılmasıyla ortaya çıkmıştır."